„Ik kan niet meer," antwoordde Heinersdorff. „Ik heb al blaren aan mijn vingers."

Süszkind besloot nu zelf op te treden. Zoodra hij op het tooneel verscheen, werd het muisstil in de zaal. 't Was alsof 'n strenge leeraar een schoollokaal binnentrad.

De directeur begon zijn conférence, die beroemd geestig was en alle vuurproeven had doorstaan. Hij sprak 'n barbaarsch Balkan-Fransch dat geen mensch in de zaal verstond. Alle geestigheden mislukten. Geen mond vertrok tot een lach. Het publiek zat als bij een lijkdienst. Süszkind begon te zweeten. Hij besloot zijn voordracht door het optreden van juffrouw Zauner, de ster van de Weener Operette, aan te kondigen en sloop als een natte poedel van het tooneel. „Idioten!" bromde hij onder het weggaan.

Zoodra het publiek weer alleen was met den pootigen kapelmeester, trappelde het met de voeten en riep muziek, muziek!

Juffrouw Zauner wilde niet optreden.

De directeur smeekte handenwringend: „Speelt u nog een stuk! Den volgenden keer maak ik met u alleen een tournée!"

Heinersdorff draaide nog een stuk af. Maar destemeer hij speelde des te geestdriftiger werd het publiek.

Süszkind schuimde van woede. Hij dwong juffrouw Zauner op het tooneel te gaan. Zij zong haar beide liederen zonder dat zich een hand roerde. Even zoo verging het Mirjam Gitt. Alleen een Roemeensch liedje werd geapplaudisseerd door twee heeren uit Bessarabië. Met tranen in de oogen ging zij weg.

Daarna kwam Hertha Rohde, de nachtegaal uit Zwickau. Zij maakte haar eigen conférence. Eerst verzocht zij den hoogen adel en de hooggeëerde burgerij om clementie daar zij niet geheel gedisponeerd was. Daarna speelde zij met Heinersdorff een kleine plaagscène, waarbij zij niet kon besluiten wat zij zou zingen. Heinersdorff was een slechte en onwillige partner.

Nu, nadat hij zoo'n succes had bevochten, kon hij zich wreken voor de kwalen die deze zangeres hem bij de repetitie bereid had.

Eindelijk was Hertha tot een besluit gekomen. Met een fluitstem kondigde zij aan:

„Ik zal u eerst een lief liedje voordragen uit „des Knaben Wunderhorn"".

Voor zij uit die „Wunderhorn" in Kief in een zesde rangs hotel begon te zingen:

„Vooral zeer zacht en innig, kapelmeester!"

Innig, dat ging; maar zacht te spelen was op dat instrument een moeielijke aangelegenheid. Wanneer men zacht aansloeg, bleven de toetsen vastzitten en brachten geen geluid voort. Juffrouw Rohde was grootendeels aangewezen op de kracht van haar stem. Zij kraaide zoodanig, dat dit zelfs een echt Russisch oor beleedigen moest. De menschen sisten. Juffrouw Rohde vloog het tooneel af en kreeg een huilstuip. Men beproefde haar te troosten. Het vermeende gesis was slechts de hoogste uiting van bijval en waardeering geweest. Sonnenthal was het in Lodz evenals haar vergaan. Juffrouw Rohde begon dat te gelooven. Sedert dezen avond glimlachte zij steeds vergenoegd en gevleid wanneer zij uitgesist werd.

Juffrouw Verwoort oogstte eenigen bijval daar zij een Tschechisch lied zong, waarvan de menschen een paar woorden begrepen. Onder de dames was zij de ster van den avond.

Anna Hafström mislukte geheel. Zij dreunde onverschillig twee Fransche chansons af en zeide tot Heinersdorff: „'t Is onzinnig in deze kroeg te zingen."

Margit Talány kon, als laatste, den avond niet redden.

Na het slot van het officieele programma was een gezellig samenzijn van de artisten met het hoogvereerde publiek ontworpen. De dames namen plaats aan tafeltjes bij het tooneel. Niemand bekommerde zich om haar.

Heinersdorff vroeg, ongerust, aan den directeur:

„Moet ik nog spelen?"

„Ik geloof 't niet. Muziek is er hier," zeide Süszkind gekrenkt, en hij trok zich terug om met den hoteleigenaar te overleggen.

In een hoek zaten inderdaad vier oude, bouwvallige joden die iets begonnen te spelen in den trant der welbekende Weensche strijkkwartetten. Ze hielden slecht maat en bleven nooit samen. Telkens als er zich een even krabben moest, hadden de anderen zoo'n voorsprong dat zij niet meer in te halen waren. Zij speelden alleen Weener liedjes en walsen.

Na een pauze trad Heinersdorff op zijn muziek-collega's toe en beproefde een gesprek met hen aan te knoopen.

„Is u uit Weenen?" vroeg hij den dirigent, die een langen, witgelen baard had.

„Wij zijn het Schrammlerkwartet," antwoordde de aanvoerder vol trots.

Heinersdorff kreeg een lachkramp en verwijderde zich snel.

Anna Hafström noodigde hem uit aan haar tafeltje plaats te nemen.

„Hoe bevalt u dat?" vroeg zij met trillende lippen.

„'t Is heel vermakelijk."

„Ja, heel vermakelijk. Hebt u het soort menschen gezien?"

„Waarom is de directeur eigenlijk naar Kief gegaan?"

„Hij geloofde dat er gedurende de zuikermis goede zaken zouden te doen zijn."

„Is dat niet mogelijk?"

„Zeker, maar niet in dit lokaal."

Ze zag de vuile zaal rond en zei droog:

„'t Bankroet ligt er dik op."

XXI.

Luitenant Vidakovitch liep in de val die Heinersdorff's kameraden opgesteld hadden.

Het was een moeielijke en doornige weg die alleen het wraakgevoel en de grimmigste haat tot het einde toe volgen konden.

Vidakovitch was, nadat hij Heinersdorff in opdracht van mevrouw Golubjef had uitgedaagd, in direkte verbinding met die spion getreden. Het was niet duidelijk of teedere gevoelens hem daartoe hadden geleid, of dat hij slechts grootere bronnen van inkomsten, buiten zijn vader om, had willen verwerven.

Hij voerde zeer slim geen luxueuzer levenswijze en leende zelfs nu en dan van kameraden kleine bedragen die hij nauwgezet terugbetaalde. Hij bewoonde een goedkoope, gemeubileerde kamer en liet zich zelden zien in openbare plaatsen van uitspanning. Hij scheen alleen belang te stellen in liefdesavonturen, die niet genoeg onuitgelezen en onsmakelijk konden zijn.

Voor zijn vader werkte Vidakovitch nog maar zeer weinig zoodat de vertrouwden van den ouden Milan ongeduldig werden en krachtig een beteren inlichtingsdienst eischten. Maar Milan Vidakovitch maande zijn zoon niet. Hij werd dikwijls door donkere voorgevoelens gekweld en vreesde voor het leven van zijn geliefd kind. Zijn vreemde onrust, die door niets gerechtvaardigd scheen, groeide zoo sterk dat hij het voordeelige berichtgeversschap besloot op te heffen.

Op een avond sprak hij met Ilya over zijn plan.

„Je moest je ontslag nemen."

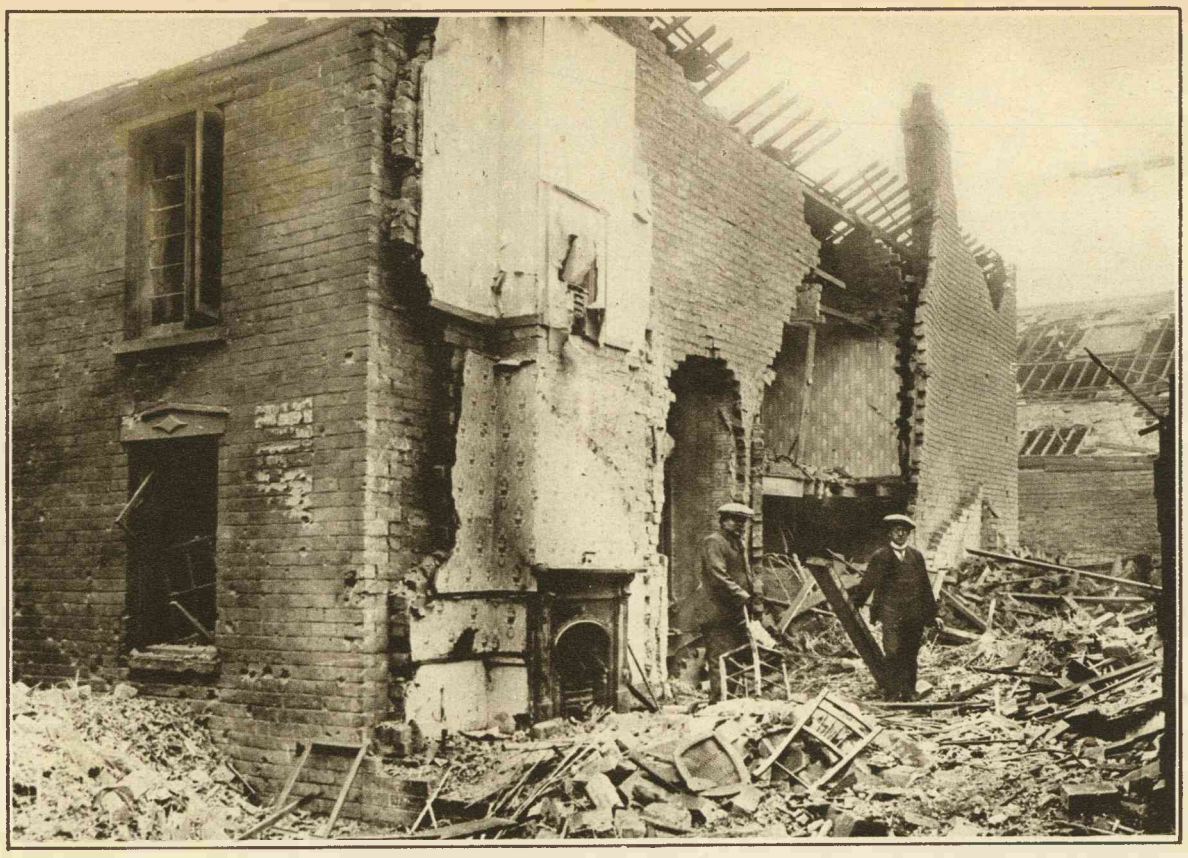
„Waarom?" vroeg de luitenant verwonderd.

„Er hangt iets in de lucht," antwoordde de vader en snuffelde als een jachthond.

„Belachelijk! Hoe komt u op zulke gedachten?"

„Ik weet 't niet. Ik voel het," zeide Milan angstig.

(Wordt vervolgd.)

DE ZEPPELIN-RAID OP ENGELAND.

In den nacht van 31 Januari is door een aantal Zeppelins een raid op Engelands Oostkust gehouden, waardoor verscheidene personen gedood en zeer veel materieele schade is aangericht. Volgens de Engelsche berichten moet de meeste schade zijn aangebracht in het industriegebied Staffordshire, waar ongeveer 90 personen werden gedood. Het aantal bommen, dat gevonden werd, bedraagt meer dan 300. Verscheidene hiervan vielen in plattelandsgemeenten, waar in 't geheel geen schade werd aangericht. De foto's, die wij op deze pagina reproduceeren, werden eerst heden door den censor vrijgegeven. De plaatsnamen waren natuurlijk geschrapt, zoodat ook wij onzen lezers niet kunnen mededeelen, waar precies de opnamen vervaardigd werden. — De afbeelding hierboven geeft de verwoesting weer, welke aangebracht werd in een arbeiderswijk van „zekere" stad.

DE ZEPPELIN-RAID OP ENGELAND.

De bom maakte een huis met den grond gelijk en doodde het gansche gezin, dat uit vijf personen bestond!

DE ZEPPELIN-RAID OP ENGELAND.

Gezicht op een arbeiderswijk van „zekere" stad, waar de verwoesting het grootst was en de meeste slachtoffers te betreuren vielen.